

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж р 5/2014
02.10.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Браниславе Апостоловић и Споменке Зарић, чланова већа, у предмету по захтеву предлагача Д.М. из В., ..., ради ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача на решење Апелационог суда у Београду Р4р – 258/14 од 20.08.2014. године, у седници одржаној дана 02.10.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Београду Р4р – 258/14 од 20.08.2014. године и предмет враћа том суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4р – 258/14 од 20.08.2014. године одбијен је захтев предлагача којим је тражио да се утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Вршцу П1-92/2013 и предлагачу одреди накнада због повреде права на суђење у разумном року у износу од 138.000,00 динара.

Против ове одлуке Апелационог суда у Београду предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога из члана 373. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14).

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 386. став 1. и 3. у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да је жалба предлагача основана.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је у својству тужиоца поднео тужбу 23.05.2013. године Основном суду у Вршцу која је заведена под бројем П1 92/2013 против тужених Националне службе за запошљавање у Крагујевцу и А.В. из В. директора филијале НСЗ В. ради утврђења дискриминаторског понашања према предлагачу, да се решењем од 20.01.2014. године Основни суд у Вршцу огласио стварно ненадлежним и спис уступио Вишем суду у Панчеву као првостепеном суду као и да је наведено решење потврђено 11.03.2014. године одлуком Вишег суда у Панчеву као другостепеног суда. Прво рочиште заказано је за 08.10.2013. године. У току поступка Основни суд у Вршцу је одредио временски оквир од годину дана за

решавање овог предмета и предвидео одржавање три рочишта ради извођења доказа. По уступању предмета Вишем суду у Панчеву тај суд је 20.05.2014. године заказао прво рочиште за 08.09.2014. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања Апелациони суд у Београду је закључио да захтев предлагача за суђење у разумном року није основан будући да је основни суд радње предузимао у разумном року, да је доставио тужбу на одговор и одређивао рочишта на којима су странке расправљале а да се надлежним огласио због промене закона у току овога спора.

Жалбом предлагача се основано указује да су разлози првостепеног суда нејасни и противречни и да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено.

Према одредбама члана 8а. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/04, 104/09, 111/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13), странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року.

Право на суђење у разумном року зајемчено је одредбом члана 32. Устава Републике Србије која се непосредно примењује и тумачи сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права као и праксом међународних институција које надзиру њихово спровођење у смислу члана 18. став 1. и 3. Устава Републике Србије.

Зато оцена о трајању поступка ради остварења неког права и појам разумног трајања судског поступка зависи од околности сваког појединачног случаја, а нарочито сложености чињеничних и правних питања у конкретном предмету понашања подносиоца захтева као странке у поступку, поступања надлежних судова који воде поступак, природе захтева и значаја захтева за подносиоца. При том, промена закона у погледу надлежности за поступање у појединим споровима не представља разлог за оправдано продужење трајања поступка. Нарочито што је било неопходно природу захтева предлагача оценити и према одредбама Закона о забрани дискриминације које прописују хитност оваквих предмета ради судске заштите због дискриминације и правила о терету доказивања у оваквој врсти спорова, па је сагласно томе требало оценити да ли се ради и приоритетном предмету који захтева предузимање судских радњи у краћим роковима а потом оценити да ли заказивање рочишта од стране вишег суда на рок од четири месеца у приоритетном предмету задовољава стандард правичног суђења у разумном року или не.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 401. став 1. тачка 3. ЗПП укинуо побијану одлуку и одлучио као у изреци.

У поновном поступку Апелациони суд у Београду ће отклонити речене недостатке и донети закониту и правилну одлуку.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**